

“ Baba Ne Yapıyorsun?”

Karı koca ve bir de tek oğlandan ibaret bir aile düşünün. Tek evlat diye oğlan çocuğu üzerine titreyerek büyütülür. Baba sağlıklıdır, elinden her türlü iş gelir, durmadan çalışır. Evin ihtiyaçlarını giderir. Mutlu ve huzurlu bir şekilde hayatları devam ederken gün gelir, evin hanımı rahatsızlanır. Tedavisi için evin beyi, elinden geleni yapar. Çok büyük paralar harcar. Ama hastalığının tedavisi konusunda sonuç alınamaz ve emrihak vaki olur, anne ölür, ama hayat devam eder. Baba yine çalışmaya devam eder. Baba çalışır. Oğluna bir eksiklik hissettirmez. Kısacası: Baba çalışır, oğlan yer. Ama her kemalin bir zevalî var. Baba da yaşlanır, çalışamaz hale gelir.

Eldeki birikimler de biter, evde. “Ekmek alacak paraya” muhtaç hâle gelirler. Baba der ki “Haydi oğlum, biraz para bul da ihtiyaçlarımızı giderelim. “ der. Oğlanın, amcası aklına gelir. Doğru amcasına giderek durumlarını anlatır. Amcasının durumu iyi olduğu için karşılıksız bir tomar para vererek yeğeninini isteğini karşılar. Oğlan, büyük bir sevinçle eve gelir. Amcasının selamını söyleyerek parayı babasına verir. Babası ise bir tomar parayı eline alır, yanında oturduğu pencerenin camını açarak olduğu gibi dışarı fırlatır. Ertesi gün yine ihtiyaçlarının giderilmesi için oğlunun para bulmasını ister. Yine oğlan, babasının çok yakın arkadaşına giderek ondan para ister. Babasının arkadaşı da yine oğlana bir miktar para verir. Oğlan yine aynı sevinçle eve döner. Baba dostunun selamını ileterek parayı babasına verir. Parayı alan baba oturduğu pencerenin yanından yine dışarı fırlatır. Ertesi gün yine oğlundan para bulmasını ister. Bu defa oğlan babasının yaptıklarına bir anlam veremediği avare avare çarşıda dolaşırken yolcu otobüsünden yaşlı bir adam çantalarını taşımakta güçlük çeker ve delikanlıdan yardım ister. Delikanlı da yaşlı amcanın çantalarını yazın sıcağında ve şehrin uzak semtinde olan evine kadar çantaları taşır. Sonuçta da bu yardımın karşılığında bugünün parasıyla delikanlının eline üç kuruş harçlık sıkıştırır. Delikanlı, büyük bir sevinçle eve gelir. Babasına parayı teslim ettiğinde yine babası elindeki üç kuruş paraya bakar ve açtığı pencereden tam fırlatırken oğlu, hemen babasının elini tutarak: “***Ne yapıyorsun baba!***” diyerek babasının elini tutar ve paraları pencereden atmasına mani olur.

Bundan önceki yazılarımda sözünü ettiğim 30 yaşındaki: “ *Madem beni doğurdunuz, bana bakmak zorundasınız!*” diyen delikanlı ile para için babasını yaralayan 16 yaşındaki delikanlıyı düşünün.

Çevreye ve kendine zarar verici davranışları olan, herkesin kendisine borçlu olduğunu düşünen ve bu nedenle isteklerinin hemen ve eksiksiz yerine getirilmesini isteyen, yapılmadığı zaman saldırganlaşan, emek sarf etmeyen sorumluluklarını yerine getirmeyen kişileri 18 yaşın altındılarsa psikoloji “ **antisosyal** kişilik bozukluğu” ile tanımlanıyor. Tıp ise bu davranış bozukluğuna “ **Psikopat**” ismini veriyor. Üstelik bu hastalığın yayılması da maalesef anneler- babalar vesilesiyle oluyor. Genelleme yapmadan söylüyorum. Anne - baba sağ iken yokluk nedir bilmeyen, anne babasından hayır kelimesi duymayan nice varlıklı ailelerin çocukları, babaları ölünce sudan çıkmış balığa döndüğünü gördüm. Bu yazdıklarımın hiçbirisi abartı değil. Doğma büyüme Manisalı benim kadar Manisa’yı tanıyamaz. Neden mi? 1990’lara kadar Manisa’nın tek lisesi olan Manisa Lisesinin idaresinde 20 yıl buldum. Manisa’nın varlıklı aile çocukları, bürokrat aile çocukları, dar gelirli işçi çocukları da bu lisede okuyordu. Çocuklar, ailelerin aynasıdır. Ailelerde olan sevinçler ve tasalar olduğu gibi okula yansır. Bu yazdıklarım benim bire bir öğrencilerimden ve ailelerden bana intikal eden bilgilerdir.

Şunu kesinkes söyleyebilirim ki bugün aileler “sorumluz ve doyumsuz” çocuklar yetiştirmektedirler. Doğduğundan beri bir dediği iki edilmeyen, her istediğine kavuşan, isteğinin yaşı ile uyumlu olup olmadığına bakılmayan, emek sarf etmeden, değerini bilmeden alınanları vs.yapılanları hak görerek yetişen bir çocuğun; sorumluluk sahibi, doyumlu, çalışarak kazanmanın erdemine inanan, bir şeyleri elde etmek için emek sarf etmesi gerektiğini bilerek çalışan bir birey olmasını beklemek mümkün mü? Üstelik her gördüğünü isteyen değil, her istediği alınan çocuk, gerek ailesi gerekse toplum için çok tehlikelidir.

Günümüzün anne babaları, çocuklarını sevmekle onları doğru yetiştirme arasındaki farkı anlamalı ve çocuklarını hayatın şartları ile yüzleştirmelidirler. En azından bu yaz tatilinde bünyelerine ve ilgi alanlarına göre çalışabileceği işlerde çalıştırmalarında yarar

görüyorum. Kışın servisle okula gidip, yazın denizde sefa süren çocuklar, sizlerden ayrı kaldığında sudan çıkmış balığa dönmeler. Hayatın tek yüzüyle çocuklarımızı hayata hazırlamayalım.

Biraz itici ve incitici gelecek ama yinede çok özür dileyerek yazımı bir Rus atasözü ile bitirmek istiyorum: “ *Çocuğunuzun her istediğini yerine getirerseniz bilin ki iyi bir evlat değil, iyi bir domuz yetiştirmiş olursunuz.*” www.kadirkeskin.net